

Over jonge konijnen en een babybroer

Logeren bij oma en opa

‘Dag Bollebol, ik hoop dat je vlug uit mama’s buik komt!’

‘Nog enkele weekjes geduld, Zulma,’ lacht mama.

‘Lang zal broer of zus niet meer blijven zitten, denk ik.’

‘Is het nu een broer of een zus?’ vraagt oma die een eindje verderop de boel bekijkt.

‘Niet zo nieuwsgierig, oma,’ roept papa.

Hij knipoogt geheimzinnig naar Zulma.

Die gniffelt. Zij weet immers sinds kort dat de baby in mama's buik een jongetje is. Maar ze mag het aan niemand verklappen. Dat is de afspraak. Ook niet aan oma of opa. En tot nu toe is Zulma er goed in geslaagd om het geheim te bewaren. Al was het heel dikwijls erg moeilijk om te zwijgen. 'Zulma?' probeert oma nog. Maar Zulma laat zich niet overhalen. Ze schudt heftig met haar hoofd en doet met haar vingers alsof ze haar mond sluit met een sleuteltje.

Zulma geeft haar ouders nog een zoen op hun wang.
'Dag mama! Dag papa! Tot morgen!'
Dan streelt ze zacht over mama's buik.
'Een béétje geduld heb ik nog, Bollebol, maar niet veel meer.'

'Hoi, opa!' roept Zulma. Opa kijkt op van zijn krant.
'Dag meissie,' zegt hij lief.
'Ik ben blij dat je er weer eens bent!'
'Hoe gaat het met Knijn, opa?' vraagt Zulma.
'Zijn er al jonge konijntjes?'
Opa schudt zijn hoofd. 'Nee, maar het zal niet lang meer duren, denk ik.'
'Mag ik gaan kijken, opa?'
'Ja,' zegt opa, 'ik zal even meegaan. Maar je moet heel stil en voorzichtig zijn. Knijn mag niet schrikken nu.'

'Ik weet het,' fluistert Zulma. 'Een konijn dat moet bevallen, moet je zoveel mogelijk met rust laten. Als je het stoort, bestaat de kans dat ze haar kleintjes verstoot. En dan sterven die misschien.'

Opa knikt.

‘Juist, meissie! En dat willen we niet, hè?’

Heftig schudt Zulma haar hoofd.

Heel stil stappen ze de stal binnen. Zulma gluurt achter het muurtje waar het hok van Knijn is.

‘Kijk, opa! Knijn heeft een nestje gemaakt. Met hooi en stro. En met witte haartjes.’

Dan kijkt Zulma verschrikt. ‘Heeft ze die haartjes bij zichzelf geplukt?’

Opa knikt.

‘Doet dat geen pijn?’

‘Ik denk het niet, meissie,’ zegt opa.

‘Alle konijnen die jongen krijgen doen dat.

Zo gaat dat in de natuur.’

‘Oh!’ doet Zulma.

‘Wat zullen die kleintjes zacht en warm liggen.’

Zondagmorgen

‘Zulma! Pssst ... wakker worden!’

Opa schudt zachtjes aan Zulma’s arm.

‘Ik heb heel leuk nieuws!’

Zulma is onmiddellijk klaarwakker!

‘Is mijn broertje geboren?’ roept ze uit. En meteen slaat ze zich op het voorhoofd. ‘Oh nee! Ik verklapte het geheim.’ Opa lacht. ‘Nee, de baby is nog niet geboren. En wees maar gerust, ik verklap niet dat ik weet dat het een broertje is. Maar ik vind het wel super-formidastisch-keigaaf-leuk dat jij het me vertelde.’ Opa geeft Zulma een dikke zoen en doet dan een onnozel rondedansje door de kamer. ‘Ssst, opa,’ gniffelt Zulma. ‘Straks hoort oma je en dan vraagt ze waarom je zo gek doet.’

‘Ik zwijg als het graf,’ zegt opa.

‘Beloofd, opa?’

Opa steekt twee vingers in zijn mond en bijt erop.’

‘Ai ... Beloofd!’

‘En wat is nu het leuke nieuws, opa?’
‘Sapperdepitjes,’ lacht opa. ‘Dat zou ik nog
vergeten te vertellen. Knijn is mama geworden.’
‘Echt? Joepie!’
Zulma wipt haar bed uit.
‘Ik wil nu naar haar toe.’

‘Goedemorgen, oma! Ik ga eerst tot bij Knijn in de
stal. Ik ben zo benieuwd naar de baby’tjes!’
‘Ook een goedemorgen, Zulma,’ lacht oma.
‘Maar dat je eerst en vooral naar de stal wil,
vind ik geen goed idee. Je eitje is gekookt, je
boterham ligt klaar en ik heb een kop lekkere melk
opgewarmd.
Eerst eten dus, je aankleden en pas dan naar
Knijn.’
‘Maar oma ...’
‘Niets te oma’en! Eerst ontbijten!’
‘Ah, vrouwtje lief,’ lacht opa, ‘voor één keertje mag
het toch wel, in pyjama naar de stal. Knijn vindt
dat vast niet erg. Al stond Zulma daar in haar
blootje ...’

‘Opa!’ doet oma streng.
Maar opa neemt oma vast en omhelst haar stevig.
‘Dit is een noodgeval, zoetje,’ fluistert hij in oma’s
oor. ‘Ik vind dat een bezoekje aan Knijn en haar
baby’s voorrang mag krijgen.’

